

{ Γ Ν Ω Μ Η }

Ερχόμαστε από μακριά... Κοιτάμε μπροστά

Ο Γιώργος Παπανδρέου ανέλαβε την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ ούτε ως φυσική συνέχεια του Κώστα Σημίτη ούτε ως κληρονόμος του Ανδρέα Παπανδρέου. Είναι μια αυτόφωτη ηγετική προσωπικότητα με δικές του θέσεις και απόψεις, με νέες ιδέες για την κοινωνία και τη χώρα και διαφορετικές προσεγγίσεις από τους προκατόχους του.

Το «κοιτάμε μπροστά» αποτελεί σταθερή επιλογή του νέου ηγέτη, που θέλει ν' αλλάξει το κόμμα του και την κοινωνία. Σημαίνει ότι γνωρίζουμε το σημείο εκκίνησης και κυρίως ότι θα πάμε πολύ μακριά, γιατί ερχόμαστε από πολύ μακριά...

Υπ' αυτό το πρίσμα η «Πολιτική για μια δημιουργική Ελλάδα 1996-2004» του πρώην Πρωθυπουργού όχι μόνο δεν ενοχλεί και δεν εξωθεί σε συγκρούσεις, αντίθετα, θεωρώ ότι αποτελεί ένα εγχειρίδιο εφαρμοσμένης πολιτικής για όσους βλέπουν την πολιτική ως συνδυασμό οράματος, σχεδίου, δράσης, αποτελέσματος.

Ο Γιώργος Παπανδρέου, μεταξύ πολλών νέων προσεγγίσεων, συνειδητά έχει θέσει τη διαβούλευση και τον διάλογο στο επίκεντρο του νέου μοντέλου παραγωγής πολιτικής και διακυβέρνησης, που καθιστά την κάθε συμβολή, την κάθε εμπειρία πολύτιμη και αναγκαία. Πόσο μάλλον την πολύπλευρη ανάλυση γεγονότων και πολιτικών από τον αμέσως προηγούμενο Πρόεδρο και Πρωθυπουργό.

Το βιβλίο του Κώστα Σημίτη είναι ο πρώτος πλήρης απολογισμός πρωθυπουργικής θητείας διά χειρός του ίδιου του Πρωθυπουργού τουλάχιστον στη μεταπολεμική Ελλάδα. Έχει προηγηθεί μόνο ένα σχετικό εγχείρημα του Γεωργίου Ράλλη. Πρόκειται επομένως για ένα ακόμη βήμα στη Δημοκρατία μας, που ανεβάζει τον πήχυ.

Κρίνοντας τις επιπτώσεις στο πολιτικό σκηνικό λόγω του χρόνου, του περιεχομένου και του ύφους του βιβλίου, υπάρχουν οι εξής επισημάνσεις:

Ως προς τον χρόνο, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι ο κ. Σημίτης αναλαμβάνει το ρίσκο να μιλήσει για γεγονότα των οποίων οι πρωταγωνιστές είναι παρόντες και οι μνήμες είναι ζωντανές.

Προφανώς, επιλέγει την πολιτική διεργασία κριτικής του έργου του και όχι την ασφάλεια που παρέχει η ιστορική απόσταση ή η πολιτική αποστρατεία. Η επιλογή του χρόνου, λοιπόν, σημαίνει και πρόσκληση σε κριτική αναζήτηση και προβληματισμό, που βέβαια δεν μπορεί να περιορίζεται σε ένα δύο επιμέρους σημεία.

Ως προς το περιεχόμενο, είναι σαφές ότι κυριαρχούν τα χαρακτηριστικά απολογισμού της υλοποίησης ενός σχεδίου με στόχους. Αποφεύγει, κατά την άποψή μου, συνειδητά να ανοίξει μέτωπα με πολιτικές απόψεις και άτομα που στάθηκαν εμπόδιο στην προσπάθειά του και περιορίζεται στην κατάθεση πολιτικής άποψης για το μέλλον στο πλαίσιο των επιλογών της νέας ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ.

Τέλος, ως προς το ύφος, θεωρώ ότι ο αναγνώστης κατανοεί εύκολα σε κάθε φάση την κριτική αλλά και την αυτοκριτική για συγκρούσεις που δεν έγιναν, τομές που δεν ολοκληρώθηκαν ή αλλαγές που δεν ρίζωσαν. Δεν παραπέμπει σε αυτομαστίγωμα, αλλά προτάσσει τον στόχο της προσπάθειας και υπογραμμίζει τα μεγάλα επιτεύγματα που όλοι αναγνωρίζουν ως ιστορικής σημασίας για την Ελλάδα.

Οι προτεραιότητες είναι σαφείς: Υποστήριξη ενός τεράστιου έργου. Υπενθύμιση στον συγκεκριμένο χρόνο συγκεκριμένων επιτευγμάτων. Σύγκριση και επισήμανση των διαφορών με τη διακυβέρνηση της Ν.Δ. Ανάλυση και ανάδειξη των δυσκολιών και της σημασίας της εσωκομματικής πολιτικής συμφωνίας, αλλά και της ευρύτερης πολιτικής συναίνεσης. Καταγραφή μιας ακόμη «απόπειρας» για την «αένα» σύγκλιση με τα άλλα κόμματα της αριστεράς.

Στις 700 σελίδες ο αναγνώστης ανακαλύπτει σημεία ταύτισης αλλά και σημεία διαφωνίας, ίσως ακόμη και απόρριψης της ερμηνείας γεγονότων και επιλογών. Το αντίθετο θα ήταν απλά αδύνατον. Η δημόσια κριτική, όσο σκληρή κι αν είναι, παραμένει θετική όταν τα κίνητρά της δεν είναι εμπάθη ή απολίτικα. Όλα τα παραπάνω δεν μπορεί και δεν πρέπει να οδηγούν σε εσωστρέφεια. Αντίθετα, αποδεικνύουν τον πλούτο ιδεών, θέσεων, έργου και ανθρώπων που διαθέτει το ΠΑΣΟΚ. Ένα ΠΑΣΟΚ που φαίνεται να αποκαθίσταται στη συνείδηση του πολίτη, ο οποίος απογοητευμένος αναζητεί μια σοβαρή πρόταση διακυβέρνησης εναποθέτοντας τις ελπίδες του στον Γιώργο Παπανδρέου και το ΠΑΣΟΚ.

Της
**Άννας
Διαμαντο-
πούλου**